

En anderledes højskoleaften

Af Else Mathiassen

Det er onsdag aften. Klokken er lidt i seks. Tre irakiske mænd har været i gang med at lave mad hele eftermiddagen. Vi er spændte. Vi er blevet advaret om, at vi nok ikke skal regne med, at der kommer mange flygtninge til vores orientalske aften, da de har travlt med deres danskeksaminer. Men gæsterne kommer. Familier og enkeltpersoner. En tyve stykker.

Efter den dejlige mad rykker vi op "på hemsen", hvor vi har indrettet en orientalsk café. Vi har bagt tyrkiske kager og lavet te på arabisk vin. Gæsterne har vandpiber med.

Initiativtagerne til aftenen er danseholdet, som gennem flere måneder har arbejdet med orientalsk mavedans. Langsomt har vi i bogstaveligste forstand bevæget os ind i den orientalske verden. Nu skal dansen stå sin prøve. Kan vi med vores dans vise disse mennesker respekt. Er kvaliteten høj nok til at være en oplevelse blandt dansens mødre og fædre?

Eleverne danser, og jeg kan se, at de består prøven. Ét er mændenes begejstring, den havde jeg nok regnet med. Det er kvindernes reaktion, der tæller. Med klap og udråb viser de deres glæde. Som lærer må jeg igen og igen fortælle, hvor jeg havde lært at danse, og eleverne bliver rost til skyerne. Én ville have mine mål, så der kan blive bestilt en kurdisk dragt til mig.

Aftenen fortsætter med digte og arabiske eventyr. Det er indimellem lidt svært for arabere har ikke den samme lyttekultur, som vi er vant til. Man sludrer, vandpiben bobler, mobiltelefonen ringer. Badi, vores kurdiske elev, synger og spiller musik, han selv har komponeret og sætter en kædedans i gang. Nu danser mændene - med os som halehæng. Det er en fryd at se mænd, der tør være i deres krop. Unge og gamle med jordforbindelse og rytmen intakt. Badi slutter af med at fortælle lidt fra sin landsby.

Efter at gæsterne er taget hjem, sidder vi på puderne og nyder, at det har været en god aften. Vi er lidt berørte af at kunne bidrage til noget i andre menneskers liv på grund af vores få færdigheder.

Næste dag er jeg inde i Ringkøbing og møder nogle af kvinderne, som har været på besøg på højskolen. Pludselig står jeg og snakker med en gruppe mennesker - med og uden tørklæder - som et døgn inden var "dem". Én af kvinderne fortæller, at hun og hendes mand havde følt sig som en del af 1001 Nats Eventyr. Så bliver man altså glad.

Så enkelt er det.